

Erna si želi solnčka.

Iz neba višave
solnček k zemlji sije,
v srcu Erni prošnja
hipoma zaklige:

»Daj mi svojih žarkov,
solnček zlatojasni,
jaz iz njih bi zlila
venec neugasni.«

Mamici krog čela
venec ta bi dela,
očki krog vratu bi
časih ga pripela.

Noči bi ga črni
brž pod nos užgal,
noč bi se jezila,
jaz bi se smejala!

Stričku bi skrivaj ga
v posteljico skrila,
ko bi jo odgrnil,
vsa bi se svetila.

Vedno in povsodi
luč bi mi svetila,
pa bi, solnček, tebe
od srca hvalila.«

E. Gangl.

